

Dobrovolný celibát je návykový

Autor: Qark

Datum: 09. 06. 2005 22:33

URL: <http://www.qark.net/clanek/dobrovolny-celibat-je-navykovy>

Někteří muži v průběhu života zjistí, že jim ženy nechybí. Bez žen jim je báječně. Prostě se skvěle baví, mají život podle svých představ, užívají si ho na maximum, avšak nemají přítelkyni.

Muži nepotřebují cit a dokážou se báječně zabavit sami. Já třeba byl jednou dokonce více jak rok bez přítelkyně, protože jsem ji ani nehledal. Vlastně by se dalo říct, že jsem se bližším kontaktům s holkami vyhýbal.

Začalo to jednoduše. Rozešel jsem se s holkou, vrhl se na sport, měl jsem čas na plno koníčků a mohl jsem si dělat co chci, bez omezování a kompromisů. Udělal jsem si život podle představ a byl jsem dokonale spokojený. Všichni se na mě však po čase dívali divně, jakoby být bez přítelkyně byla děsivá nakažlivá nemoc. Já se tomu jen smál, bylo mi fajn. Zatímco já se šel na párty bavit a užít si ji, několik kamarádů se nedostavilo, protože by to „doma“ neprosadili před přítelkyní. Další část přátel přišla s přítelkyní a celý večer se bavili jen na oko, a ostatní se sice bavili, ale podávali report smskami svým drahým polovičkám „že se mají dobře a těší se na ně“. Tak jsem to tenkrát viděl, jako člověk mimo to dění okolo, mimo lásku.

A taky vím, jak to bylo skvělé, nikomu nemuset vyprávět jak jsem se měl a kdo tam byl a co jsem dělal. Prostě paráda. Po tři čtvrtě roce jsem si však všiml, že si mě doma zvláště testují, jestli se mi nezměnila sexuální orientace. Začalo to drobnými narážkami a po roce celibátu to vyústilo v otevřenou konverzaci, kdy jsem v očích své matky viděl, že moji homosexualitu by sice nesla těžce, ale bylo by to alespoň nějaké „logické“ vysvětlení, proč nemám přítelkyni. Tenkrát mně došlo, že být mladý a nemít přítelkyni je horší, než být prašivý. Nějaký čas jsem se stavěl na odpor a nehledal žádnou „na truc“. Potom se mi to tak nějak rozleželo a říkal jsem si, že bych na svém životě měl něco změnit, že to asi opravdu nebude normální. A tak jsem se, ze strachu z nenormálnosti, začal snažit.

Něco uvnitř mě si však do té doby vedlo skvělý život a nechtělo s tím přestat a něco na povrchu se zase snažilo být „normální“. Sváděl jsem takový boj, kde jedno „Já“ říkalo jak je skvělé být sám a vyjmenovávalo výhody a druhé „Já“ poukazovalo na fakt, že jsem na vrcholu svých sexuálních sil a že si každý promarněný den budu v budoucnu vyčítat. To druhé „Já“ iniciovalo setkání s holkami, oslovování a balení. První „Já“ to ale nikam dál nerozvíjelo. Poznal jsem sice plno zajímavých děvčat, ale žádná mě neupoutala tak, abych se zřekl svého spokojeného života.

Zajímá vás co bylo dál? Zjistil jsem, že to umělé snažení je k ničemu. Bojovat sám se sebou nemá cenu. Zkusil jsem to jinak. Bavil jsem se zase jako předtím, jen jsem se začal i dívat po holkách. Normálně jsem s nimi komunikoval, ale nedával jsem si za cíl sbalit je. V té chvíli jsem najednou poznával plno zajímavých holek s kterými jsem se cítil jako s kamarády, protože jsem se nemusel přetvařovat a dělat se lepším, abych je sbalil, nebo dostal rychleji.

Kdepak, byl jsem svůj a přitom jsem dal holkám šanci. Nakonec se to zlomilo a já začal vidět zbytečnou procházku po městě, místo které bych mohl dělat něco lepšího, jako zajímavé strávení

dopoledne. Líbilo se mi, že mě někdo poslouchá, že mě někdo obdivuje, že mám na světě význam i pro někoho jiného, než jsem já sám. V té chvíli se zlomila moje pohodlnost a určitá sobeckost a já se vrhl na partnerský život. A těšilo mě to.

Fakt je, že dobrovolný celibát je věc návyková. Chuť na sex s holkou ztratíte brzo, vždyť existují i jiné metody, kvůli kterým nemusíte být hodní, přetvařovat se a dělat věci, které vás nebaví – takhle jsem to tenkrát bral. Dneska bych spíš řekl, že jakákoliv „jiná metoda“ vám nevyhradí pocit, když se pomilujete s přítelkyní, a pak se spolu k sobě přitulíte a vy cítíte, že jste něco tomu druhému dali, a že vás ten člověk miluje.

K tomuto článku mě inspiroval komentář od [Xmana](#).